

V ZEMI BEZ KRÁLOVNY JE POVINNOSTÍ PRINCEZNY POVSTAT A ZACHRÁNIT SVOU ZEM

PRINCEZNA POPELA

LAURA SEBASTIANOVÁ

Princezna popela

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Laura Sebastianová

Princezna popela – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

PRINCEZNA POPELA

PRINCEŽNA POPELA

L A U R A S E B A S T I A N O V Á

CPress
Brno
2019

*Pro Jesse a Eden.
Ať vždycky uděláte správnou věc, i když je to těžké.*

PROLOG

Posledním člověkem, který mě oslovil mým pravým jménem, byla moje matka. Na smrtelném loži. Bylo mi šest let a měla jsem tak malou ruku, že se jí snadno vešla do dlaně. Svírala mi ji tak pevně a bolestivě, že jsem stěží vnímala cokoliv jiného. Mačkala mi ji tak naléhavě, že jsem si sotva všimla stříbrného nože přitisknutého k jejímu krku anebo strachu v očích.

„Víš, kdo jsi,“ nabádala mě. Hlas se jí nezachvěl, ani když čepel poranila kůži a z hrdla vytryskly krůpěje krve. „Jsi jediná naděje našeho lidu, Theodosie.“

Potom jí podřízli krk a připravili mě o jméno.

THORA

„Thoro!“

Otočím se a uvidím Crescentii, jak se ke mně žene pozlacenou chodbou paláce. Sukně z růžového hedvábí má vykasané a milovaná tvář jí hýří úsměvem.

Její dvě komorné mají co dělat, aby s ní udržely krok. Jsou vyzáblé a úplně se ztrácejí v podomácky ušitých šatech.

Nedívej se jim do obličej! nabádám se. Nevzešlo by z toho nic dobrého. Copak je něco pěkného na otupělých očích a hladových ústech? Nemusím si připomínat, že vypadají jako já. Snědá pleť a havraní vlasy. Jen hlas v mé hlavě zní o to silněji, až ho nedokážu v sobě udržet, slova se proderou přes rty a císaře jenom víc rozzuším.

Když ho nebudu dráždit, zůstanu naživu. Naučila jsem se tímhle pravidlem řídit.

Soustředím se na svou přítelkyni. S Cress je vše snazší. Štěstí z ní přímo září jako sluneční paprsky a zahřívá vše v jejím dosahu. Ví, že povzbuzení potřebuji víc než cokoliv jiného, proto se mnou srovná krok a vezmeme se za ruce.

Svou náklonnost dává nepokrytě najevo. Tímhle darem je požeňnána jen hrstka lidí. Možná je to tím, že Cress nikdy neztratila toho, koho milovala. Bezstarostná dětská vlídnost ji neopustí, ani až zestárne. Půvab a velké průzračné oči jí zůstanou. Oči, jež nikdy

neviděly žádné hrůzy. Světlé vlasy má zapletené do dlouhého copu přehozeného přes rameno. Ozdobila si ho magickými drahokamy, které se podmanivě třpytí v paprscích slunce, pronikajících dovnitř okny z barevného skla.

Ani na kameny se nemůžu podívat, ale přesto je cítím. Jemně na mě dotírají, vábí mě. Nabízejí mi svou sílu. Stačí si ji vzít. Ale já to *neudělám. Nemůžu.*

Magické drahokamy bývaly posvátné. Předtím, než si Astreu podmanili Kalovaxiané.

Kameny pocházejí z jeskyní, jež se rozkládají pod každým ze čtyř hlavních chrámů. Každý z nich je zasvěcený jednomu ze čtyř nejvyšších bohů a bohyň. Jsou to ti, kteří vládnou ohni, vzduchu, vodě a zemi. Jeskyně jsou centrem jejich moci. Jsou tak prochnuté kouzly, že je do sebe vstřebaly i drahé kameny v jejich nitru. Před obléháním v nich uctívači oblíbených bohů trávili dlouhé roky. Sloužili svým duchovním vůdcům, a pokud si to zasloužili, dostalo se jim požehnání spolu s boží silou. Svůj dar poté využívali ve prospěch Astrey a jejího lidu. Stali se z nich Strážci.

Těch, které si bohové nevybrali, byla tehdy hrstka. Avšak ti, kterým nebylo požehnáno, krátce po svém zavržení zešíleli a zemřeli. Proto tohle riziko na sebe brali jenom ti nejzbožnější. Stát se Strážcem bylo posláním, byla to čest, avšak každý věděl, co je v sázce.

Bylo to tak dávno... *Předtím.*

Po obléhání nechal císař chrámy zničit a desetitisíce zotročených Astreanů nahnal do jeskyní těžít drahokamy. Žít v blízkosti moci bohů už nebyla dobrovolná volba. Zajatci neměli na vybranou. Protože neslyšeli zbožné volání a nepovažovali se za vyvolené, většina těch, které do dolů poslali, přišla nejprve o zdravý rozum a záhy o život.

Zemřeli kvůli boháčům, kteří utráceli majlant, aby se mohli pyšnit drahokamy, aniž se o ně zasloužili. Pro nás je to svatokrádež, pro

Kalovaxiany ne. Dávno ztratili víru. Leč bez požehnání bohů – bez času stráveného hluboko v nitru země – vlastní jen stín opravdové síly Strážců, bez ohledu na to, kolika šperky se přizdobí. A že mar-niví jsou dost. Vodní drahokamy v Cressině copu by ostrílenému Strážci propůjčily tolik energie, že by dokázal vytvořit iluzi tak silnou, aby nebyl k poznání, zato Cress má pod jejich vlivem jen zářivější pleť i rty, tváře se jí svůdně zardívají a zlaté vlasy se lesknou.

Kameny krásy, tak jim Kalovaxiané teď říkají.

„Otec mi poslal z Lyry knihu básní,“ oznámí mi. Kdykoliv se mnou mluví o svém otci, Theynovi, z hlasu jí číší napětí. „Měly bychom si ji vzít do pavilonu a verše přeložit. Užít si trochu slunce, dokud svítí.“

„Ty přece jazyk Lyry neznáš,“ zamračím se. Cress má talent na jazyky a literaturu, avšak její otec pro tyhle věci nemá pochopení. Jako válečník a vojevůdce Theyn rozumí bitvám, zbráním, strategii a krveprolití. Knihy ho nudí, ale kvůli své dceři se snaží. Cressina matka zemřela, když byla její dcerka ještě maličká, a tak mu nikdo jiný z rodiny nezbyl.

„Sem tam jsem pochytila pár frází,“ přiznám a velkoryse mávne rukou. „Otec přiměl básníka, aby některá ze svých děl přeložil. Zbytek rozluštím sama. Vždyť víš, jak táta zbožňuje hádanky.“

Kradmo se na mě podívá, aby zjistila, jak zareaguji, ale já se schválně tvářím neproniknutelně.

Dávám si pozor, abych si nepředstavovala, jak Theyn tiskne dýku k hubenému krku básníka, jenž se hrbí nad svou prací, stejně jako před mnoha roky týral moji matku. Nemyslím na strach v jejích očích. Na její ruku na mé dlani. A na její hlas, navzdory událostem neochvějný a jasný.

Ne, na to nemyslím. Zešilela bych, kdyby ano.

„Neboj, my dvě to rychle vyřešíme,“ odpovím s úsměvem. Doufám, že přesvědčivým.

Není to poprvé, kdy mě napadá, co by se stalo, kdyby se mi nepodařilo potlačit zachvění, které zakouším pokaždé, kdy se zmíní o svém otci. Kdybych se neusmála a nepředstírala, že to není tentýž muž, který zabil mou matku. Ráda bych věřila, že se s Cress přátelím tak dlouho, aby mě pochopila, avšak tento druh důvěry je přepych, který si nemůžu dovolit.

„Možná tam bude Dagmar.“ Crescentia spiklenecky ztiší hlas. „Včera na obědě u hraběnky jsi o hodně přišla. Kdybys viděla Dagmarin nejnovější módní výstřelek!“ Oči se jí šibalsky třpytí.

Je mi ukradená. Tahle myšlenka mě zasáhne znenadání a ostře jako žihadlo. *Je mi jedno, jestli Dagmar přijde na oběd nahá. Kašlu na to!* Potlačím vzdor a pohrbím ho hluboko ve svém nitru. Jako vždycky. Takové myšlenky k Thoře nepatří. Náleží k hlasu. Obvykle jenom šeptá a dá se lehko ignorovat, ale někdy nabude na hlasitosti a mluví mým jazykem. Tehdy se dostávám do potíží.

Zavěším se do lehkovážné Cress, jednoduché dívky, již je lehké potěšit.

„Pochybuji, že něco zastíní pštrosí pera, jimiž se pokryla minulý měsíc,“ zašeptám a Cress se zachichotá.

„Podle mě to bylo tentokrát horší. Róba z černé krajky... Skoro jsi viděla její spodní prádlo – anebo spíš jeho nedostatek!“

„Ne!“ vykřiknu a předstírám pohoršení.

„Ano! Povídá se, že se pokouší svést vévodu Clarence,“ drmolí Cress. „Nechápu proč. Je tak starý, že by mohl být jejím otcem, a páchne po zkaženém mase.“ Nakrčí nos.

„Když si uvědomíš, kolik dluží její otec...“ Významně se odmlčím a povytáhnou obočí.

Crescentia vykulí oči. „Opravdu? Kde jsi to slyšela?“ Lapá po dechu. Místo odpovědi se jen usměje a ona mě zlehka dloubne loktem do boku. „Ty vždycky znáš nejlepší klepy, Thoro.“

„Protože naslouchám druhým,“ prohlásím a mrknu na ni.

Neprozradím jí, proč jsem tak pozorná. Nemusí vědět, že pátrám po sebemenší známce odporu mého lidu, a doufám, že pro mě jednou někdo přijede a zachrání mě.

Po obléhání se vyprávělo o odbojných Astreanech, kteří se vzpírali císařově vůli. Jednou týdně mě dovlekli na hlavní náměstí, kde mě některý z císařových mužů sešvihal bičem. Mělo to být varování pro ostatní. Za mými zády hnily hlavy rebelů, napíchané na kůly. Většinu z nich jsem znala. Byli to Strážci, kteří sloužili mojí matce, ženy a muži, kteří mi dávali cukroví a vyprávěli mi pohádky, když jsem byla malá. Nenáviděla jsem ty dny a zlobila jsem se na vzbouřence, protože mi připadalo, že mi ubližují tím, že probouzejí v císaři hněv.

Ale teď je většina vzbouřenců po smrti a o rebelii se jen nenápadně šeptá, když dvořanům dojdou klepy. Od chycení posledního rebela uplynula spousta let. Po trestu, který následoval, se mi nestýská, protože byl krutý a ponižující, avšak schází mi naděje a pocit, že nejsem na světě sama. Že jednoho dne třeba moji lidé uspějí a ukončí mou mizérii.

Za námi se ozvaly kroky příliš těžké na to, aby patřily Cressiným otrokyním.

„Lady Crescentie, lady Thoro,“ zvolal mužský hlas. Cítila jsem, jak mi přítelkyně tiskne ruku a zadrhává se jí dech.

„Vaše Výsosti,“ zadrmolí Cress, otočí se, udělá pukrle a mě stáhne s sebou. Při zaslechnutí tohoto titulu se mi rozbuší srdce, přestože vím, že nemluví k císaři. Jeho hlas bych poznala všude. Přesto se úplně neuklidním, dokud se nenarovnám a nepřesvědčím se, že se nemýlím.

Cizinec má tytéž dlouhé světlé vlasy, chladné modré oči a hrnatou bradu jako císař, ale muž, jenž přede mnou stojí, je o hodně mladší. Možná o rok starší, než jsem já.

Překvapeně si uvědomím, že je to princ Sóren. O jeho návratu ke dvoru nikdo nemluvil, což je zvláštní, protože Kalovaxiané jsou princem okouzleni daleko víc než císařem.

Naposledy jsem ho viděla před téměř pěti lety. Pamatuji si ho jako hubeného chlapečka s kulatými tvářemi a dřevěným mečem, který nedal z ruky. Muž stojící přede mnou není žádný hubeňour, zato dětská kulatost se z jeho obličeje vytratila. Na boku se mu hou-pá meč, ale dávno není dřevěný. Železná čepel je poznamenaná bo-jem a třpytivé drahokamy na jílcí umocňují jeho sílu.

Jako dítě jsem vidala Zemské strážce přenášet kameny, které byly třikrát těžší než oni, jako by nic nevážily, ale pochybuji, že by magické drahokamy nějak pozoruhodně znásobily princovu sílu. Ne, že by na tom záleželo. Během pěti let, kdy Sóren vyrážel na spa-nilé jízdy se svým otcem, si jeho meč užil krve beztak dost. O prin-cově statečnosti v bitvách se u dvora mluví pořád. Povídá se, že je zázračné dítě, a to i podle kalovaxianských měřítek. Císař ho po-važuje za svoji prodlouženou ruku, avšak princovy přednosti jen umocňují otcovy nedostatky. Od převzetí trůnu císař zlenivěl. Je sám se sebou nadmíru spokojený a víc ho baví hodovat a popíjet než vést války.

Zajímalo by mě, proč se princ po tolika letech vrátil. Nejspíš jeho výcvik s Theynem skončil. Už je oficiálně dospělý a já předpo-kládám, že se brzy postaví do čela vlastní armády.

Nepatrně se ukloní a sepne ruce za zády. Poklidný výraz v obliče-ji se nezmění, klidně by mohl být vytesán z mramoru. „Rád vás obě vidím. Věřím, že jste se tu měly dobře.“

Není to otázka, Cress přesto odpoví s uzardělým *ano*. Zastrčí si kadeř za ucho a uhladí si záhyby sukně. Sotva se odváží pohlédnout mu do očí. Básnila o něm, už když jsme byli děti, stejně jako všech-na ostatní děvčata v našem věku. Každá si představovala, že se stane princeznou. Ale v případě Cress to nemusí být pouhá fantazie. As-trea je pouze jednou z oblastí, kterou její otec pro císaře získal. Po-vídá se, že Theyn vybojoval větší území než kterýkoliv z válečníků, a nikdo nemůže zpochybnit, že by si za svoji věrnost zasloužil, aby

se jeho dcera stala princeznou. Jelikož Cress před půlrokem dosáhla dospělosti, spekulace na toto téma se u dvora množí.

Že by to byl další důvod princova návratu?

Jestli se tyto řeči donesly až k Sórenovi, nedal to na sobě znát. Sklouzl očima po Cress, jako by byla vzduch, a zahleděl se na mě. Zachmuřil obočí stejným způsobem, jako to dělává jeho otec, když se na mě dívá, ačkoliv si odpustil pohrdavý úsměšek.

„To mě těší,“ odpoví odměřeně, aniž by ze mě spustil oči. „Otec si žádá vaši přítomnost, lady Thoro.“

Strach sevře můj žaludek jako hladový had škrtič a svírá mě a tísnil, až nemůžu dýchat. Vzedme se ve mně naléhavé nutkání utéct a dělá mi potíže udržet nohy v klidu.

Nic jsem neprovedla. Byla jsem opatrná. Ale... copak se musím něčeho dopustit, abych na svou hlavu přivolala císařův hněv? Kdykoliv dojde ve čtvrti otroků k náznaku rebelie anebo astreanští piráti potopí kalovaxianskou loď, zaplatím za to já. Naposled mě předvolali sotva před týdnem. Zbičovali mě za to, že v jednom z dolů došlo ke vzpouře.

„Nuže,“ hlas se mi chvěje navzdory úsilí zachovat glanc, „neměli bychom ho nechat dlouho čekat.“

Nakrátko se zdá, že se princ Sóren chystá něco říct, ale místo toho semkne rty a nabídne mi rámě.

ZRÁDCE

Obsidiánový trůn stojí na vyvýšeném pódiu uprostřed kulaté trůnní síně s kopulí. Obrovská neforemná věc je vytesaná z kusu černého kamene do tvaru plamenů, které jakoby líbají každého, kdo na ní sedí. Trůn je obyčejný, skoro až ošklivý mezi vším tím zlatem a pompou, které ho obklopují. Ale působí dominantně a o to tady jde.

Kalovaxiané jsou přesvědčení, že pochází z vulkánů ze Staré Kalovaxie, a v Astree ho kvůli nim nechali jejich bohové, aby se jednoho dne vrátili a zachránili zemi před slabými a svéhlavými královnami.

Pamatuji si jiný příběh. Vypráví o bohu ohně Houzzahovi, který miloval smrtelnou ženu natolik, aby jí věnoval zemi a dědice, jemuž v žilách kolovala krev. Tento příběh mi nyní šeptá v mysli důvěrně známý zpěvavý hlas, ale rychle se ztrácí jako vzdálená hvězda, na kterou se marně snažíte zaostřit. Lepší je na něj zapomenout. Bezpečnější je žít pouze přítomností a být dívkou, která se toužebně neohlíží do minulosti a čeká ji nějaká budoucnost.

Našňoření dvořané se uctivě rozestupují, když s princem Sórenem předstupujeme před císaře. Zdejší velmožové nosí stejně jako Cress modré vodní drahokamy kvůli kráse a průzračné vzdušné drahokamy z důvodu elegance. Blyští se jich na všech tolik, že by jeden oslepl. Jsou tu i další – červené ohnivé kameny pro vřelost a žlutavé kameny země přinášející sílu.

Rozhlédnu se po sále. V moři bledých světlolasých Kalovaxianů stojí vedle trůnu Ion. Z Astreanů je jediný, kdo neskončil v řetězech, ale není to vítaný pohled. Po dobytí města se vrhl císaři k nohám a žebronił o milost. Nabízel mu své služby Vzdušného strážce. Teď si ho císař drží blízko sebe a v hlavním městě ho využívá jako špeha a léčitele královské rodiny. Léčí i mě. Koneckonců jaká by byla zába-va mě bít, kdybych omdlela bolestí? Ion, jenž kdysi přísahal věrnost našim bohům a mé matce, teď využívá svůj uzdravovací dar k tomu, aby mě císařovi muži mohli opakovaně zlomit.

Jeho přítomnost představuje nevyslovenou hrozbu. U dvora se objevuje obvykle jenom tehdy, aby dohlížel na výkon mého trestu.

Kdyby se císař rozhodl nechat mě zbičovat, vybral by si veřejnější místo. Což ale pořád není vyloučené. Proto je Ion tady.

Císař upře zrak na Sórena, jenž pustí moji ruku a ztratí se v davu. Zůstanu sama a čelím nemilosrdnému pohledu jeho otce. Jsem v pokušení se za ním rozběhnout a přimknout se k němu – ke komukoliv – jen abych nezůstala sama.

Ale samota je mi souzená. Měla bych na ni být zvyklá. Ačkoliv... Nemyslím, že si na takové věci člověk někdy zvykne.

Císař se ke mně nakloní a v očích se mu zaleskne odraz sluneč-ních paprsků proudících okny dovnitř. Podívá se na mě jako na roz-máznutého brouka, kterého rozdrtil podrážkou.

Já radši zírám na podestu a na vyřezané plameny. Nesmím císaře rozhněvat, jen tak se udržím při životě. Za posledních deset let mě mohl tisíckrát zabít, ale neudělal to. Projev laskavosti?

„Tady jsi, *princezno popela*.“ Cizím uším by pozdrav mohl znít přívětivě, ale já sebou trhnu. Císař je úskočný, rád si s druhými hraje a člověk se neustále pohybuje na hraně. Ze zkušenosti vím, že ač se zdá laskavý, pro krutost nejde daleko.

Po jeho pravici stojí se sepnutýma rukama a skloněnou hla-vou jeho choť, císařovna Anke. Zpod řídkých řas po mně loupne

mléčnými očima. Je to varování, které přinutí neviditelného hada škrtiče sevřít můj žaludek.

„Žádal jste moji přítomnost, Vaše Výsosti?“ zeptám se uctivě a vyseknu úklonu tak hlubokou, že při ní málem ležím na podlaze. I po deseti letech moje kosti protestují proti tomuto postoji. Tělo si pamatuje, že na klanění nejsem stavěná.

Dříve než mi císař stačí odpovědět, uctivé ticho prořízne hrdelní výkřik. Když se zvednu, všimnu si muže stojícího vlevo od trůnu, jehož drží na místě dva strážníci. Kolem vyzábělých paží a krku má omotané rezavé řetězy tak pevně, až se mu zařezávají do kůže. Rozervané šaty jsou nasáklé krví a obličej se změnil v kaši z polámaných kostí a potrhané pokožky. Přesto poznám, že je to Astrean, muž se snědou pletí, havraními vlasy a hluboko posazenými očima. Vypadá o hodně starší než já, i když těžko říct vzhledem k újmě, kterou utrpěl.

Je pro mě cizí, ale jeho tmavé oči mě vyhledávají, jako by mě znal. Naléhají. Prosí. Pátrám ve vzpomínkách, kdo by to mohl být a co po mně chce. Nemám mu co nabídnout. Nic mi nezbylo. Vtom se mi zem zhoupne pod nohama.

Vždyť já ty oči znám! Pocházejí z úplně jiného života. Zářily v obličejích o desetiletí mladším a nezbroceným krví. Vzpomínky se tlačí do popředí, přestože se je snažím zahnat.

Pamatuji si, jak stál po boku mé matky. Něco jí pošeptal do ucha a ona se rozesmála. Vzpomínám si, jak mě objal a zvedl do vzduchu, abych si mohla utrhnout pomeranč. Usmíval se na mě, jako bychom sdíleli společné tajemství.

Přestanu vzpomínat a soustředím se na potlučeného muže před sebou.

Bývá často zmiňován v souvislosti se vzpourami. Jediný člověk, který mívá prsty v každé rebelii proti císaři. Stačí pouze vyslovit jeho jméno a císař se rozčílí k nepřítčetnosti a nechá mě zbičovat tak krutě, že několik dní nevstanu z postele. Odpor tohoto člověka mi

způsobil spoustu bolesti, avšak býval mou jedinou jiskřičkou naděje, když jsem si dovolila doufat, že by tahle pekelná léta mohla skončit a já mohla mít nějakou budoucnost.

Není divu, že je císař štěstím bez sebe. Konečně zajal Ampelia, posledního Strážce a důvěrníka mé matky.

„Moje královno,“ zadrmolí. Jeho hlas se nese ztichlou trůnní síní, takže každý z přítomných slyší jeho zradu.

Mimoděk se přikrčím pod tíhou jeho slov. *Ne, ne!* chce se mi namítnout. *Nejsem ničí královna! Jsem lady Thora, princezna popela. Jsem méně než pouhé nic.*

Vzápětí si uvědomím, že mluví astreansky. Obrací se na mě zakázanými slovy, jimiž byl zvyklý oslovovat moji matku. *Maminku*. Byl to jiný život a já byla jiná dívka. Princezna, které se říkalo, že jednoho dne usedne na trůn, ale já jsem o to nikdy nestála. Být královnou koneckonců znamenalo žít ve světě, v němž není moje matka, což je pro mě nepředstavitelné.

Tahle dívka zemřela před deseti lety a už jí není pomoci.

Muž se nakloní, řetězy ho táhnou k zemi. Je příliš slabý, aby se dostal ke dveřím, a ani se o to nepokouší. Místo toho se zhroutí na podlahu k mým nohám. Sevře v prstech lem mých šatů a světle žluté hedvábí se zbarví do červena. Nejradši bych na něho zařvala, že jeho slova zničí nás oba, ale přinejmenším on najde úlevu v milosrdenství smrti.

„Odmítal s kýmkoliv mluvit kromě tebe,“ ucedí kysele císař Corbinian.

„Mě?“ Srdce mi tluč v hrudi tak divoce, až se divím, že ho neslyší všichni přítomní. Spočine na mně každé oko v místnosti. Každý doufá, že šlápnu vedle, a číhá na sebemenší stopu zrady, aby mohli sledovat, jak mě císař znovu nechá zbít. Tu radost jim neudělám.

Já císaře nerozzuřím a on mě nechá žít. Opakuji si tuhle mantru znovu a znovu, ale jsem z těch slov malátná.

Císař, uvelebený na trůně, se ke mně nakloní, oči mu svítí. Tenhle pohled znám. Vidala jsem ho často a pronásleduje mě ve zlých snech. Je to žralok, který zachytil ve vodě pach krve. „Ty ho neznáš?“

Tohle je císařova nejoblíbenější otázka. Neexistuje na ni správná odpověď.

Podívám se na muže, jako bych se pokoušela někam ho zařadit, přestože mi v hlavě křičí jeho jméno. Hrnou se další vzpomínky a já je zaháním zpátky. Císař mě pozorně sleduje. Čeká na jakékoliv znamení, že se vymykám zpod jeho kontroly. Avšak já se nedokážu odtrhnout od očí zmrzačeného muže.

V jiném životě jsem ho milovala.

Patřil k matčiným Strážcům, kteří požívali její naprosté důvěry. Lidé tvrdili, že je mým otcem, ačkoliv ani matka to nevěděla jistě.

Pamatuji si, jak jsem pátrala v jeho tváři po vzájemné podobě, když jsem tuhle povídačku slyšela poprvé, ale nenašla jsem nic průkazného. Sice máme stejný tvar nosu a vlasy se nám krouťí kolem uší, ale daleko víc jsem se vyvedla po matce. Ale tehdy jsem byla ještě dítě, neschopné správně rozlišovat. Teď je naše podoba tak zjevná, že mnou poznání projede jako nůž břichem.

Jako Strážce hodně cestoval, aby pomocí ohnivých kouzel udržel naši zemi v bezpečí, ale vždycky se vrátil a přivezl mi sladkosti a hračky. Vyprávěl mi spoustu nových historek. Často jsem mu usnula na klíně a v dlani jsem svírala Ohnivý drahokam, který se mu houpal na krku. Jeho kouzlo mě ukonejšilo ke spánku jako ukolébavka.

Když matka zemřela a svět, který jsem znala, se proměnil v prach, čekala jsem, že mě zachrání. Tahle naděje se rozplývala s každou další useknutou hlavou Strážce, již císař vystavil na náměstí napíchnutou na kopí. Ale nikdy nezemřela. Stále jsem se doslýchala o Ampeliových rebeliích. Příživovaly moji naději, i když ostatní Strážci padli. Bouří bylo jenom pár a dělila je od sebe dlouhá doba, ale já se k nim upínala. Dokud je tam někde venku a dokud bojuje, věděla

jsem, že mě zachrání. Nikdy, ani v nejhorším snu by mě nenapadlo, že ho uvidím takhle.

Snažila jsem se nic necítit, ale bylo to marné. Ani teď jiskřičky naděje v mém srdci nepohasly a já stále doufám, že se dočkám šťastného konce a jednou spolu budeme sledovat východ slunce. Volní.

Je to hloupá a nebezpečná touha, jejíž palčivosti se nedokážu zbavit.

V očích mě štípají slzy, ale nemůžu si dovolit nechat je skanout.

Svůj drahokam už nenosí. Byla to první věc, o kterou ho císař připravil, když se mu podařilo ho zajmout. Obyčejnému dvořanovi by jediný klenot stěží poskytl dostatek tepla, aby přestál mrazivou noc, avšak Ampeliovi se dostalo požehnání. Stačil by jediný drahokam a dokázal by s jeho pomocí vypálit palác do základů.

„Tohle je slavný Strážce Ampelio,“ říká posměšně císař. „Musíš si ho pamatovat. Rozséval v dolech semena vzpoury a snažil se poddané obrátit proti mně. Minulý týden dokonce zosnoval povstání ve Vzdušném dole. Theyn ho našel poblíž a přivezl sem.“

„Nebylo to zemětřesení, co zapříčinilo, že se horníci vzbouřili?“ Slova mi vyklouznou z úst dřív, než se stačím opanovat. Cítím se, jako by mi ve skutečnosti nepatřila. Anebo lépe – jako by nepatřila Thoře.

Císař Corbinian zatne zuby a já sebou škubnu. Připravím se na facku, která nepřijde. Zatím.

„Chováme podezření, že příčinou byl on. Shromažďuje lidi, aby bojovali za tvoji věc.“

I na to bych měla odpověď, ale radši ji spolknu a zatvářím se nechápavě. „Za moji věc, Vaše Výsosti?“ táži se přihlouple. „Netušila jsem, že nějakou mám.“

Zle se na mě culí. „Přece se tě snaží dosadit na trůn jako právoplatnou královnu Astrey.“

Polknu. Rozhovor se ubírá úplně novým směrem a já se bojím, co z něj vzejde. Možná bych dala přednost zbičování, než s ním hrála tuhle hru.

Sklopím oči k podlaze. „Nejsem ničí královna a Astrea už neexistuje. Je ze mě obyčejná dáma, spoléhající na milost Vaší Výsosti. Jsem princezna z pouhého popela. Tohle je mé právoplatné místo. Jiné si nezasloužím.“

Recituji repliku, která se mi během let vypálila do srdce, a nemůžu se na Ampelia ani podívat. Opakuji ji tak často, že slova beztak ztratila veškerý smysl, ale když je pronáším před posledním Strážcem, hanba mi proudí žilami jako krev.

Císař přikývne. „Tvrdím totéž, avšak Astreané jsou tvrdohlaví jako mezci.“

Trůnní sál se otrásá smíchem a já se směji též, i když mi to rve srdce.

Corbinian se otočí k Ampeliovi a posměšně se ušklíbá. „Pojď blíž a pokloň se mi, mezku! Pověz mi, kde najdu tvoje odbojné kumpány, a já ti zaručím, že strávíš zbytek svých dní v jednom z dolů.“ Kření se na zlomeného muže, který mi stále spočívá u nohou.

Vyhov mu! chce se mi křičet. *Přísáhej mu věrnost! Přežij! Nerozčiluj ho a on tě nechá naživu. Taková jsou pravidla.*

„Skloním se jen před svou královnou,“ zašeptá Ampelio kostrbatým kalovaxiánským jazykem. Ačkoliv je jeho hlas sotva slyšet, slova se nesou místností následovaná lapáním po dechu a mumláním dvořanů.

Zvedne hlas. „Ať žije královna Theodosia Eirene Houzzara!“

Něco se ve mně tříští a všechno, co jsem v sobě zadržovala, každá potlačovaná vzpomínka, každý okamžik, na nějž jsem se pokoušela zapomenout, se ze mě vyřinou a tentokrát nejsem schopná je zastavit.

Theodosia. Tohle jméno jsem neslyšela deset let.

Theodosia. Slyším hlas své matky. Hladí mě po vlasech a líbá na čelo.

Jsi jediná naděje našeho lidu, Theodosie.

Ampelio mě vždycky oslovoval Theo, přestože se moje chůva Birdie na něho kvůli tomu zlobila. Připomínala mu, že jsem jeho princezna, a Theo je jméno pro špinavého uličníka. Nikdy ji neposlechl. Možná jsem byla jeho princeznou, ale nejspíš i něčím víc.

Očekávalo se od něho, že mě zachrání, což se nestalo. Deset let jsem čekala, až si pro mě někdo přijde, a Ampelio představoval poslední špetku naděje, kterou jsem měla.

„Třeba odpoví tobě, princezno popela,“ míní císař.

Šok, který zakouším, se utápí ve zvuku mého jména rezonujícího v mé mysli. „Nedá se předpokládat, že mám tu moc, Vaše Výsosti.“

Našpulí ústa. Tenhle výraz dobře znám. Císaři se přece neodmítá.

„Tohle je přece ten důvod, proč tě nechávám žít. Abys nám pomáhala s tvrdohlavou astreanskou lůzou.“

Císař je laskavý, že mě ušetřil, bleskne mi hlavou a pak si uvědomím, že mě neušetřil z pouhé laskavosti. Drží mě naživu, aby mě používal jako páku proti mému lidu.

Moje myšlenky jsou teď smělejší. Uvědomuji si, že jsou nebezpečné, ale už je nemůžu dál v sobě dusit. A poprvé ani nechci.

Deset let jsem čekala, až mě někdo spasí, a jediné, čeho jsem se dočkala, jsou zjizvená záda a bezpočet mrtvých rebelů. Ampelio je lapen a mně nezůstal nikdo, koho by mi císař mohl vzít. Oba víme, že není dost milosrdný, aby mě zabil.

„Smím mluvit rodným jazykem?“ zeptám se císaře. „Možná se bude cítit líp...“

Corbinian mávne rukou a pohodlně se opře. „Posluž si. Hlavně z něj dostaň odpověď.“

Zaváhám, než u Ampelia pokleknu a opatrně sevru jeho bolavé ruce ve svých. Přestože je jazyk Astreanů zakázaný, někteří dvořané mu rozumějí. Jinak by mi císař nedovolil jej použít.

„*Pomáhá ti někdo?*“ uhodím na něho. Slova linoucí se z mých úst zní nepřírozeně, přestože astreanština je jediný jazyk, kterým

jsem hovořila do příchodu Kalovaxianů. Vytloukali ji ze mě a postavili ji mimo zákon. Ani si nevzpomínám, kdy nějaké astreanské slovo splynulo z mých rtů. Přesto jsem rodnou řeč nezapomněla. Je ve mně zasutá hlouběji, než jsem si myslela. Jako by se nasákla do morku mých kostí. Navzdory tomu mi činí potíže zachovat její měkkost a zpěvavost, tak nepodobnou hrdelní a zajímavé výslovnosti Kalovaxianů.

Zaváhá, než přikývne. „*Jste v bezpečí?*“

Na okamžik se odmlčím, než odpovím: „*Jsem v bezpečí jako loď v bouři.*“ Astreanské slovo bouře – *signok* – zní skoro stejně jako výraz pro přístav – *signak*. Rozdíl pozná jen cvičené ucho. Ale jeden by mohl. Tohle pomýšlení mě děsí, přesto naléhám. „*Kde jsou ostatní?*“ ptám se.

Zavrtí hlavou a uhne očima. „*Nikde,*“ zasípá, avšak druhou slabiku protáhne tak, že líným uším zní spíše jako „*všude*“.

Nedává to žádný smysl. Už před obléháním bylo Astreanů méně než Kalovaxianů – pouhých sto tisíc. Většina z nich skončila v otroctví, ačkoliv se proslýchá, že našli spojence v okolních zemích. Dlouho jsem astreansky nemluvila. Musela jsem se přeslechnout.

„*Kdo?*“ naléhám.

Ampelio zírá na lem mé sukně. Zavrtí hlavou. „*Je dokonáno, nastal čas vypustit ptáčka z klece, blíží se zítřek, je přímo v nás, jenž staré vrány smete.*“

Moje srdce pozná ta slova dřív než hlava! Pocházejí ze staré ukolébavky! Maminka mi ji zpívala a stejně tak chůva. Zpíval mi ji někdy i on?

„*Něco mu dej a on tě nechá žít,*“ zamumlám.

Ampelio se rozesměje, ale smích brzy vystrídá kašel. Otrě si ústa hřbetem ruky. Zůstane na ní krev.

„*Co by to bylo za život, kdybych byl vydán na milost takovému tyranovi?*“

Stačilo by lehce pozměnit výslovnost a z „tyrana“ by se rázem stal drak, symbol kalovaxianské královské rodiny, avšak Ampelio to slovo mířené na císaře vyhrkne s takovým odporem, že mu rozumější dokonce i ti, kteří nemluví astreansky.

Corbinian se předkloní a sevře područky trůnu tak zuřivě, až mu zbělají prsty. Ukáže na jednoho ze strážných.

Muž tasí meč a přistoupí k Ampeliovi. Přitiskne mu čepel ke krku, až vytryskne krev. Pak meč zvedne a připraví se ke smrtícímu úderu. Viděla jsem to už tolikrát. Takhle bývali trestáni vzbouřenci a otroci, kteří neposlechli svoje pány. Hlava se nikdy neoddělí od těla na první pokus. Zabořím prsty do látky své sukně a drtím ji v dlaních, abych se ubránila pokušení Ampelia bránit. Už mu není pomoci. *Vím* to, ale nedokážu se s tím smířit. Před očima mi plují představy. Vidím dýku, jak se zarývá do hrdla mé matky. Vidím otroky, které bičují tak dlouho, dokud z nich nevymlátí duši. Vidím hlavy Strážců naražené na kůly, jež varují na náměstí tak dlouho, dokud je neroznesou krkavci. Vidím lidi, kteří skončili na šibenici za to, že se opovážili vzbouřit proti císaři. Projevili odvahu, kterou já jsem neměla.

Uteč! chce se mi říct. Bojuj! Pros! Smlouvej! Přežij!

Avšak Ampelio před čepelí neucukne. Učiní jediný pohyb. Natáhne ruku a chytí se mého kotníku. Kůže na jeho dlani je drsná, zjizvená a ulepená krví.

Čas se naplnil a staré vrány zhynou. Jenže já nemůžu císaři dovolit, aby mě připravil o dalšího člověka. Nemůžu přihlížet, jak Ampelio umírá.

„Ne!“

Hlas se prodere mezi střípky, které ze mě zbyly.

„Ne?“ zašeptá císař. Jediné slovo pronesené ve ztichlé místnosti způsobí, že mi naskočí husí kůže.

V ústech mi vyschne, a když promluví, moje slova skřípou. „Slíbil jste mu milost, když promluví. A on promluvil.“

„Opravdu?“ zapochybuje císař. „Vaši řeč sice neovládám, ale nezdá se mi, že by byl nějak vstřícný.“

Věty se ze mě vyřinou dřív, než se stačím ovládnout. „Povídal, že mu zbyla jen hrstka kumpánů. Ostatní jste zničil. Domnívá se, že zbývající muži a ženy zahynuli při důlním otřesu, ale kdyby náhodou přežili, mají se s ním setkat jižně od rozvalin Englmaru. V cyprišovém háji.“

Je na tom přinejmenším zlomek pravdy. Když matka podnikala každoroční cestu po království, často jsem si na tom místě hrála. Město Englmar srovnalo se zemí ničivé zemětřesení, jež přišlo rok před mým narozením. Toho dne zemřelo na pět set lidí. Až do obléhání to byla největší tragédie, jaké Astrea kdy čelila.

Císař nachýlí hlavu a pozoruje mě tak zblízka, jako by mi četl myšlenky. Nejradši bych se přikrčila, ale přinutím se stát zpříma a směle čelit jeho pohledu, aby mé lži uvěřil.

Připadá mi, na mě civí celé hodiny. „Vezměte si naše nejlepší muže,“ nařídí vojákovi. „Bůhví, jaké kouzlo mají ti pohané v rukávu.“

Strážný přikývne a vyběhne z místnosti. Dávám si záležet, abych zachovala lhostejný výraz, přestože bych nejradši plakala úlevou. Ale sotva na mě Corbinian znovu upře svůj studený pohled, úleva se rozplyne a žaludek se mi sevře.

„Milosrdenství,“ zadrmolí tíše, „je astreanská ctnost. Právě ta vás oslabuje. Doufal jsem, že toho jsem tě ušetřil. Ale jak se zdá, vždycky nakonec zvítězí krev.“

Luskne prsty a voják mi vtiskne do rukou svůj železný meč. Je tak těžký, že mi dělá potíže ho zvednout. Zemské drahokamy se zatřpytí a z jejich síly mě začnou svědit ruce. Poprvé od obléhání mám v ruce jeden z kouzelných kamenů spolu se zbraní. Kdysi bych to uvítala, mít kousek moci, ale teď se mi žaludek svírá strachy, když vidím Ampelia ležet na podlaze u mých nohou a dochází mi, co ode mě císař očekává.

Měla bych se ozvat. Měla bych se pokusit ho zachránit, protože sledovat, jak se světlo vytrácí z očí posledního milovaného člověka, který mi zbyl, je strašné. Ale ještě horší je do něho zabodnout meč.

Žaludek se mi zvedne a v hrdle ucítím žluč. Mám co dělat, abych se nepozvracela. Bojuji se sebou a pohřbívám Theodosii hluboko ve svém nitru dřív, než sama skončím s mečem na krku. Ale tentokrát se mi nedaří. Všeho je na mě moc a příšerně to bolí. Nenávist je tak silná, že ji nedokážu přemoci.

„Možná byla chyba tě ušetřit.“ Jeho hlas zní lhostejně, což hrozbu ještě podtrhne. „Zrádci se ode mě ani od bohů slitování nedočkají. Však víš, co máš dělat.“

Stěží ho vnímám. Sotva něco slyším. Krev mi hučí v uších, před očima mám mžitky. Nedokážu myslet. Vidím jen Ampelia u svých nohou.

„Otče, je to opravdu nutné?“ Princ Sóren předstoupí. Zaskočí mě zděšením v jeho hlase i jeho síla. Císaři nikdy nikdo neoponoval. Dvůr je stejně překvapený jako já. Ticho prolomí šepot, který ustane, jako když utne, v okamžiku, kdy císař hněvivě udeří dlaněmi do područky trůnu.

„Ano,“ zasyčí a předkloní se. Tváře mu zbrunátní buď zlostí nad troufalostí svého syna, anebo zahanbením kvůli tomu, že někdo zpochybňuje jeho rozhodnutí. „Je to *nezbytné*. A tobě dám lekci, Sórene. Milosrdenství je důvod, proč Astreané přišli o svou zemi, ale my tak *slabí* nejsme.“

Slovo slabí vyznívá jako kletba. Pro Kalovaxiany neexistuje horší urážka. Princ Sóren sebou trhne, zapýří se a se sklopenýma očima o krok ucouvne.

Ampelio se u mých nohou otře a jeho sevření zesílí.

„*Prosím, moje královno,*“ zašeptá astreansky.

Nejsem tvoje královna! chce se mi zařvat. Jsem tvoje princezna a ty jsi mě měl zachránit.

„*Prosím*,“ naléhá znovu, ale já pro něho nemůžu nic udělat. Viděla jsem tucty mužů, které popravili za mň. Bylo by pošetilé se domnívat, že by ho ušetřili, i kdyby se informace, kterou jsem jim dala, zakládala na pravdě. Mohla bych císaře prosit, dokud bych nepřišla o hlas, ale ničemu by to neprospělo. Skončilo by to dýkou v mých zádech.

„*Prosím*,“ opakuje, než spustí rychlou astreanštinou, které sotva rozumím. „*Nebo vás taky zabije. Je načase odejít na Věčnost a znovu se setkat s vaší matkou. Avšak váš čas dosud nenadešel. Udělejte to a přežijete. Budete bojovat.*“ Rozumím mu a skoro si přeju, aby ne. Jeho požehnání je jen dalším svérázným prokletím mého života.

Ne. Nedokážu to. Nedokážu zabít člověka. Nedokážu zabít *jeho*. Nejsem císař. Nejsem Theyn, nejsem princ Sören. Jsem... Hluboko v mém nitru se něco pohne. Jsem *Theodosia*. Ampelio mě tak nazval. Je to silné jméno, které mi dala moje matka. Je to jméno královny. Mám dojem, že si ho nezasloužím. Ale stojím tady, sama. Pokud mám přežít, musím se vzmužit a svému jménu dostát.

Musím být Theodosií.

Zvednu meč a roztřesou se mi ruce. Ampelio má pravdu – někdo to udělá. Ať už to budu já nebo některý z císařových vojáků. Já budu alespoň rychlejší a zkrátím mu utrpení. Co je lepší? Když vás připraví o život někdo, kdo vás nenávidí, anebo ten, kdo vás miluje?

Pod tenkou potrhanou košilí – víc červenou než bílou – se rýsují jeho obratle. Čepel dopadne pod ramena, mezi dvě vystupující žebra. Namlouvám si, že to bude stejné jako krájet steak při večeři, ale už teď vím, že to takové nebude.

Natočí hlavu tak, aby mi pohlédl do očí. V jeho pohledu je něco důvěrně známého, co mi láme srdce. Najednou nemůžu dýchat. Už nemám sebemenší pochybnost. Tenhle muž je můj otec.

Jsi dcera své matky, zašeptá.

Odtrhnu od něho zrak a místo toho se soustředím na císaře. Vpírám se do jeho očí. „Neskláněj se, nenech se zlomit,“ pronesu nahlas kalovaxiánské krédo, než vrazím meč do Ampelioových zad. Cítím, jak čepel proniká kůží, svaly a kostmi až do srdce. Jeho tělo je tak slabé a vyzáblé, že to jde snadno. Vytryskne krev a potřísní mi šaty.

Ampelio sebou škubne, tiše vykřikne a zvláční. Jeho ruka sklouzne z mého kotníku, kde zanechala krvavý otisk. Vytáhnu meč a podám jej strážnému. Jsem úplně otupělá. Předstoupí další dva vojáci, aby odtáhli tělo. Zanechává za sebou rudou cestičku.

„Odneste ho na náměstí a pověste tak, aby ho každý viděl. Kdo se s ním pokusí pohnout, dopadne stejně jako on,“ zahřímá císař, než se otočí ke mně. Potutelně se usmívá. „Hodná holka.“

Krev se mi vpíjí do šatů a zasychá na kůži. Ampeliova krev. Krev mého otce. Ukloním se císaři. Moje tělo jedná bez ohledu na mou vůli.

„Běžte se umýt, lady Thoro. Večer bude hostina na oslavu dopadení největšího rebela, a vy, má drahá, na ní budete čestným hostem.“

Vyseknu další mělké pukrle a svěřím hlavu. „Samozřejmě, Vaše Výsosti. Už se těším.“

Slova jako by mi nepatřila. V hlavě mi hučí tak hlasitě, až se divím, že jsem je vůbec našla. Chce se mi ječet. Chci plakat. Nejradši bych popadla zakrvácený meč a vrazila ho císaři do hrudi, i kdybych při tom měla zemřít.

Váš čas dosud nenastal, šeptá mi v hlavě Ampeliův hlas. Přežijete. Budete bojovat.

Slova mi nepřinášejí žádnou útěchu. Ampelio zemřel a s ním i poslední naděje, že mě někdo zachrání.

THEODOSIA

Neujdu chodbou ani deset kroků, když mě někdo popadne za rameno a zastaví. Chci utíkat, chci běžet, dokud nebudu sama. Chci křičet a plakat, dokud ve mně nezůstane nic jiného než prázdno. *Přežijete. Budete bojovat*, znějí mi v hlavě Ampeliova slova. Jenže já nejsem bojovnice. Jsem stín vyděšené dívky. Nejsem nic víc než uzlík nervů a roztřesené tělo. Jsem vězeňkyně.

Otočím se. Stojí za mnou princ Sóren a já čtu z jeho vyrovnané tváře mírné znepokojení. Ruka, která mě zastavila, teď zlehka spočívá na mém rameni, dlaň a špičky prstů jsou překvapivě hrubé.

„Vaše Výsosti.“ Dávám si pozor, abych nezvýšila hlas, a nedala nikterak najevo, jaká bouře zuří v mém nitru. „Potřebuje ode mě císař ještě něco?“

Tahle představa by mě měla vyděsit, ale já nic necítím. Nejspíš proto, že mi nezůstalo nic, o co by mě mohl připravit.

Princ Sóren zavrtí hlavou. Svěsí ruku a odkašle si.

„Jsi... Jsi v pořádku?“ zajímá se. Jeho hlas zní přiškrčeně a mě napadne, kdy asi naposledy mluvil s dívkou. Kdy naposledy mluvil s někým jiným než s vojáky.

„Samozřejmě,“ odpovím hlasem, který je mi cizí. Protože v pořádku rozhodně nejsem. Mám v sobě bouři.

Ruce se mi začnou třást, a tak je schovám v záhybech sukně, aby si toho princ nevšiml.

„Bylo to poprvé, kdy jsi zabíjela?“ vyvídá. Neušla mu panika v mých očích, protože spěšně dodal: „Počínala sis výborně. Byla to čistá smrt.“

Jak může být čistá, když všude bylo tolik krve? Můžu se tisíckrát vykoupat, a přesto ji budu na sobě pořád cítit.

V hlavě mi rezonuje Ampeliův hlas: *Jsi dcera své matky. Nastal čas, aby mladí ptáčekové vzlétli. Budeš bojovat, má královno.*

V mysli se mi vylihne vzpomínka a tentokrát ji nezaplaším. Ampelio mě vede za ruku do stáje. Vysadí mě na svého koně, takže se nad ním tyčím. Klisna se jmenovala Thalia a měla ráda kapky medu. Na svých zádech cítím jeho ruku, jak mě drží, abych nespadla. Cítím, jak meč projel jeho kůží.

Do krku se mi hrne žluč, ale zase ji spolknu.

„Těší mě, že to říkáte,“ vysoukám ze sebe.

Zdá se mi, že mi chce položit další otázku, ale místo toho mi nabídne rámě. „Smím tě doprovodit do tvé komnaty?“

Prince nemůžu odmítnout, ačkoliv bych ráda. Jsem rozervaná na cucky. Nevím, jak se mám usmívat a předstírat, že nejsem. Thora je o tolik jednodušší – povrchní dívka bez minulosti a budoucnosti. Po ničem netouží. Nehněvá se. Má v sobě jenom strach. A poslušnost.

„Když mi bylo deset,“ spustí princ Sóren, „otec mě vzal do žaláře a věnoval mi první meč. Vyvedl ven deset zločinců – astreanskou lůzu – a ukázal mi, jak jim mám podržnout krk. Prvního vyřídil sám – aby mi to předvedl – ostatní přenechal mně.“

Astreanskou lůzu.

Ta slova mě zabolí, přestože jsem slyšela urážky mnohem horší. I já jsem před císařem volila mnohem hanlivější slova a předstírala jsem, že nejsem jedna z nich. Posmívala jsem se jim a chtěla jsem

se Corbinianovým krutým žertům. Snažila jsem se od nich udržet odstup a tvářila jsem se, že jsem jiná, přestože mám stejně snědou pleť a černé vlasy. Strašně jsem se bála na ně jenom podívat. Oni zatím byli zotročeni, bití a zabíjeni jako zvířata jenom proto, aby rozmazlený princ dostal lekci.

Teď je Ampelio mrtvý a nezůstal nikdo, kdo by nás mohl zachránit.

Znovu se mi udělá zle a tentokrát nemám šanci se opanovat. Zastavím se a vyzvrátím obsah svého žaludku na princovy šaty. Polekaně uskočí a nepříjemně dlouho zíráme jeden na druhého. Měla bych se omluvit. Měla bych žebrat o milost dřív, než poví otci, jak jsem slabá a odporná. Ale jsem jen schopná přitisknout si dlaň na pusu a doufat, že se z ní nic dalšího nevyřine.

Šok z jeho očí se vytrácí a vystřídá ho něco, co může být lítost.

Nepokusí se mě zastavit, když se otočím na patě a pospíchám chodbou pryč.

Nemůžu se zhroutit, ani když ležím na posteli ve své komnatě. Slyším, jak se moje osobní stráž uvelebují v komůrkách za stěnami, které nechal císař postavit po obléhání. Boty klapou na kamenné podlaze, meče uložené v pochvách cinkají. Jsou pořád se mnou a sledují mě třemi špehyrkami velikosti palce. Dokonce i když spím, dokonce i když beru lázeň, dokonce i když se budím uprostřed nočních můr, které si ráno skoro nepamatuji. Sledují mě, kam se hnu, avšak já nikdy nezahlednu jejich tváře ani nezaslechnu hlasy. Císař o nich mluví jako o mých Stínech a já o nich smýšlím stejně.

Musí se teď válet smíchy. Princeznička z popela se poblíčkala kvůli trošce krve – a ohodila při tom i prince! Kterému z nich se dostane té cti, aby mohl tuhle historku převyprávět císaři? S největší

pravděpodobností žádnému. Princ mu to poví sám a Corbinian se záhy dozví o mé slabosti. O to úporněji se bude snažit ji ze mě vyloučit. Tentokrát možná uspěje a co ze mě pak zbude?

Dveře se otevřou a já se posadím. Přichází Hoa, moje komorná. Ani se na mě nepodívá. Soustředí se na rozepínání knoflíků na zádech mých šatů potřísněných krví. Slyším, jak si povzdechla úlevou, že krev tentokrát nepatří mně. O mou kůži se otře chladný vzduch a já ztuhnu, když mi opatrně sloupává obvazy ze zad. Něžnými rukama mi ošetřuje podlitiny a kontroluje, jestli se správně hojí. Když je s prohlídkou spokojená, potře je mastí, kterou jí věnoval Ion, a vymění mi obvazy za čisté.

Netěším se takové důvěře, aby mi přidělili astreanskou otrokyni. Místo ní mám Hou, ženu se světle zlatou pletí a dlouhými černými vlasy, které jí dosahují až k pasu. Domnívám se, že pochází z některé z východních zemí, kam Kalovaxiané vtrhli dřív než k nám, ale ona mi nikdy neprozradila, která to je. Nemohla by, i kdyby chtěla, protože císař jí nechal sešít ústa. Přes rty se táhne černá silná nit a z koutku do koutku vytváří hrozné X přes její ústa. Jednou za pár dní je rozpárů, aby se mohla najíst, a potom ji zase zašijí. Těsně po obléhání jsem měla astreanskou komornou jménem Felicie. Bylo jí patnáct. Považovala jsem ji za sestru. Když mi oznámila, že naplánovala náš útěk, bez váhání jsem ji následovala, tak jistá jsem si byla, že se moje sny o záchraně naplní. Dokonce jsem věřila, že moje matka žije a někde na mě čeká.

Byla jsem hloupá.

Místo na svobodu mě Felicie odvedla rovnou k císaři, jak jí nakázal.

Osobně mi uštědřil deset ran bičem a pak Felicii podřízl hrdlo. Prohlásil, že mi chtěl dát lekci, která vydrží déle než moje modřiny, což se mu podařilo. Naučila jsem se nikomu nevěřit. Ani Cress.

Hoa vezme moje zakrvácené šaty a kývne k umyvadlu. Tiše mě nabádá, abych se šla umýt, než půjde šaty vyprat.

Když odejde, usednu k toaletnímu stolku a vypláchnu si ústa vodou, abych se zbavila pachuti zvratků. Potom si ponořím ruce, abych ze sebe smyla krev. Otcovu krev. Svoji krev.

Zase se o mě pokouší nevolnost, ale přinutím se zhluboka dýchat, dokud nepomine. Těžce na mně spočívají oči mých Stínů a čekají, až se zhrouť, aby o tom mohli poreferovat císaři.

V zrcadle vypadám úplně stejně jako ráno. Vlasy mám natočené a učesané ve stylu Kalovaxianů, obličej napudrovaný, oči černě orámované a ústa krvavě červená. Všechno vypadá stejně, jenom já jsem jiná.

Vezmu malý bílý ručník, přehozený přes okraj umyvadla, a namočím ho do vlažné vody, než jím přejeďu přes tvář. Drhnu se, dokud se nezbavím pudru a barev. Na ručníku zůstávají šmouhy. Hoe ráno trvalo skoro hodinu, než je na mě napatlala, avšak za minutu jsou dole.

Ze zrcadla na mě zírá tvář mojí matky. Na nose a lících mi tančí její pihy jako nezmapovaná souhvězdí. Její olivová pleť září jako topaz ve světle svící. Vlasy barvy tmavého mahagonu se lesknou, avšak ona je vždycky nosila rozpuštěné. Nikdy je neměla přísně sčesané z obličeje jako já. Ale oči jí nepatří. Místo nich na mě zírají ty Ampeliovy, hluboko posazené a hustě orámované řasami.

Ačkoliv podle kalovaxianských měřítek mám spoustu vad na kráse, které je třeba skrývat, pamatuji si, jak lidé opěvovali matčinu krásu, psali na její počest básně a skládali písně.

Zamrkám a spatřím Theynovu dýku, jak se tiskne k mému hrdlu – matčinu hrdlu. Cítím, jak se do mě zakusuje ostří a řinou se kapky krve. Zamrkám znovu a zase jsem to jenom já, zlomená dívka.

Theodosia Eirene Houzzara. Opět slyším svoje jméno spolu s posledními slovy své matky.

Odpustí mi, že jsem zabila Ampelia? Pochopí, proč jsem to udělala? Anebo se ke mně ze svého místa na Věčnosti otočí zády?

Ampelio je tam teď s ní. Musím tomu věřit. Je s ní, protože obětoval život, aby mě ušetřil, ačkoliv to není spravedlivé. Pro Astreu riskoval vše, zatímco já jsem nedělala nic jiného, než že jsem se pokoušela zavděčit netvorovi, který nás zničil.

Odmítám dál hrát císařovu hru. Nemůžu se řídit jeho pravidly a bavit ho, zatímco můj lid úpí v řetězech. Nemůžu se smát a probírat s Crescentii poezii. Odmítám mluvit jejich tvrdým ošklivým jazykem. Odmítám slyšet na jméno, které mi nedala moje matka.

Ampelio byl posledním člověkem, o kterém jsem se domnívala, že by mě mohl zachránit. Moje poslední naděje, že by tahle noční můra mohla jednoho dne skončit. Byla jsem přesvědčená o tom, že jsem tuhle naději zabila spolu s ním. Nyní cítím, že nevyhasla. Stále zbývá několik jiskřiček. Ze zkušenosti vím, že i z nich se dá vzkřísit oheň.

Hoa se dosud nevrátila, proto se znovu nalíčím a skryji tak poslední stopu po mé matce. Na jazyku mi těžce spočívá moje pravé jméno. Teď když jsem je slyšela z Ampeliových úst, chci ho slyšet znovu. Chci je vyslovit, abych si Thoru nadobro vyhnala z hlavy, ale neodvážím se.

Theodosia. Theodosia. Theodosia.

Něco se ve mně probouzí. Tohle není můj domov. Já nejsem jejich trofej. Nejsem spokojená se životem, který mi nabídl.

Ampelio mě už spasit nemůže, ale já nepřipustím, aby byla jeho oběť zbytečná. Musím vymyslet, jak se zachránit.

KORUNA

Šaty, které mi císař poslal, abych si je oblékla, jsou jasně červené, bez rukávů a mají nahá záda. Podobají se jednoduchým rozevřatým tunikám, které můj lid nosil před porobením. Je to zvláštní, ale mladí dvořané si poslední dobou oblíbili astreanský styl, jenž tvoří příkrý protiklad k těžkému sametu, jemuž dávali po svém příchodu přednost Kalovaxiané. Avšak nedomnívám se, že mi tím chtěl císař udělat radost. Naopak schválně vystavil všem na odiv moje zjizvená záda a ramena. Jeho vzkaz ani nemohl zaznít jasněji.

Astrea je poražena. Astrea je zlomena. Astrea už neexistuje.

Za svoji zarudlou a hrbolatou kůži na zádech jsem se vždycky styděla. Dá se z ní vyčíst historie astreanských vzpour. Pokaždé, když moji lidé potopili některou z císařových lodí anebo v některém z dolů vypukla revolta, pokaždé když otrok plivl na svého pána, poplapsalo se to na mých zádech. Jízvy jsou ohavné a velké. Neustále mi připomínají, co jsem zač.

Sedím před zrcadlem, Hoa mi zaplétá vlasy, avšak já žádnou vinu necítím. Žilami mi proudí čerstvá nenávisť jako voda z tajícího ledu. Tak dlouho jsem ji potlačovala, až mě blaží povolit jí uzdu. Leč nemá cíl. Měla by se na někoho zaměřit. Měla by se usměrnit. A to vyžaduje plán.

Ale jsem tu sama a nemám se na koho obrátit. O dění za zdmi paláce se dozvídám z útržků rozhovorů dvořanů. Historky jsou převyprávěné tolika lidmi, že je těžké určit, kolik pravdy se v nich skrývá. V hlavním městě žijí Astreané, ale všichni jsou to otroci a většina z nich je mladší než já. Jsou podvyživení a slabí. A přestože se za to nenávidím, nejsem si jistá, jestli jim můžu věřit.

Theyn. Stačí na něho pomyslet a znovu se mi chce zvracet. Přesto nemůžu popřít, že jestli má někdo dokonalý přehled o astreanských vzpourách, pak je to on. Cress možná vyslechla něco důležitého, ale svět za zdmi paláce ji nezajímá a podobné zvěsti pouští jedním uchem dovnitř a druhým ven. Kdepak. Dnes večer si musím promluvit se samotným Theynem, přestože se v jeho blízkosti vždycky cítím jako šestileté děcko přihlížející vraždě své matky.

Určitě mě nemá rád o nic víc než já jeho, ale když ho zaženu do kouta s Cress po boku, vyvalím oči a hlas se mi bude třást, jako bych se bála, že se Ampelio s někým spolčil a ten někdo se mě dozajista pokusí unést, bude mi muset něco říct. Nesporně prohlásí, že nezůstal nikdo, na kom by záleželo, bez ohledu na pravý stav věcí. Avšak přes všechny své přednosti v bitvě je Theyn špatný lhář.

Sama Cress mě kdysi upozornila, jak poznám, že její otec lže. Obličej zarostlý bujným plavým vousem mu zrudne, upřeně se na vás dívá a nozdry se mu chvějí.

Buď jak buď, získám lepší představu o tom, jak si stojím.

Hoa mi připevní kadeř obyčejnou vlásenkou. Podívá se na mě do zrcadla a já bych v tu chvíli odpřisáhla, že mi čte myšlenky, jako by byly napsané na papíře. Přimhouří oči a vzápětí se odvrátí, aby mi učesala poslední prameny.

Někdo zaklepe a bez pozvání do komnaty vstoupí sluha se zlatou krabičkou. Poslední část mé výstroje.

Uvnitř je koruna vyrobená podle té, již nosila moje matka – kruh z plamenů, které šlehají do vzduchu i přes čelo.

Hoa mi ji opatrně posadí na hlavu. Je to rutina, vykonávaná u tohoto dvora tak často, že ji vůbec nevnímám. Ale tentokrát je to jiné. Vzpomínám totiž na matku, jak mi občas dovolila nosit její korunu. Byla mi velká a padala mi až na krk. Avšak zatímco matčina koruna byla vyrobená z černého zlata a posázená rubíny, ta moje je odlitá z popela, a sotva se ocitne na svém místě, začne se drolit a znečistí mi vlasy, pleť a šaty.

Matka proslula jako královna ohně, vznešená a krásná. Já jsem jen princezna popela, živoucí vtip.

Vstoupím do hodovní síně a ucítím na sobě pohledy přítomných. Zaslechnu šepot a chichotání a tváře mi zrudnou. S každým krokem, který učiním, kolem mě poletují vločky popela. Stačí sebenepatrnější pohyb hlavy a lepí se mi na tváře, ramena a hrud. Předstírám, že o tom nevím. Hlavu držím vysoko a nechám oči bloumat po shromážděných, dokud nezachytí jeden konkrétní pohled. Princovy oči se tolik podobají otcovým, až se mi z nich svírá hrudník a nemůžu dýchat. Odvrátím se. Nejradši bych se propadla do země a zmizela, když si vzpomenu, co jsem mu odpoledne provedla. Nedívá se na mě posměšně ani s odporem. Cítím, jak mě mlčky vyzývá, abych k němu znovu zvedla oči, ale nepodvolím se.

Sleduji vlastní cíl. Zatímco na mě hledí, sleduji temná zákoutí, kde čekají otroci se zapadlými očima, až jich bude třeba. Většinou jsou to děti a dospívající mládež, byť je mezi nimi i několik starších žen. Žádný z nich nepředstavuje fyzickou hrozbu. Pod nažloutlou kůží se rýsují kosti, chybí jim zuby a řídnou vlasy.

Nedívej se tam! nabádá mě starý hlas, ale já ho neposlechnu. Musím se podívat. Potřebuji je vidět. „Tady jsi!“ zvolá Crescentia a odvrátí tím moji pozornost. Objeví se po mém boku a zavěsí se

do mě, přestože se vločky popela snášejí i na ni. Její veselost rozptýlí napětí a najednou si každý hledí sám sebe. Všichni si pamatují stejně jako já, co se stalo, když mi císař poprvé poslal korunu z popela. Crescentii bylo tehdy sedm. Bříšky prstů mi rozetřela popel po lícních kostech a rozmazala jej do širokých pruhů.

Teď vypadáš jako oprávdová bojovnice, zašeptala tak tiše, aby ji nikdo jiný neslyšel. Malý projev vzdoru mi vynesl deset ran bičem, ale jsem si jistá, že Theyn potrestal i Cress. Naučila se popel ignorovat stejně jako já.

„Slyšela jsem o tom soudu,“ řekne mi tiše a nakrčí čelo. „Jsi v pořádku?“

Soud. Divné pojmenování pro to, co se stalo. Nebyly předloženy žádné důkazy, nezazněla obhajoba. Jakýpak soud? Byla to obyčejná vražda – provedená mojí rukou.

Vím, že jsem neměla na vybranou, ale to moji vinu neumenšuje.

„Je dokonáno,“ zamumlám a ledabyle mávnu rukou, jako by bylo snadné zbavit se vzpomínky, jak se čepel zarývá do Ampeliovy kůže. „Doufám, že se Hoe podaří dostat ze šatů tu krev. Byly pěkné, že?“

„Ano. Strašně ti je závidím, Thoro. Na mně vypadá žlutá příšer-ně, zato ty v ní jenom záříš.“ Povzbudivě mi stiskne ruku a odvádí mě na konec stolu, co nejdál od královské rodiny a pronikavého pohledu prince Sórena.

Uvědomím si, že tu není její otec, a srdce mi poklesne. Určitě zase odjel – na další válečné tažení, do jiné bitvy, rozsévát smrt.

„Princezno popela.“ Při zaznění císařových slov mi po zádech přeběhne mráz, avšak potlačím zachvění a otočím se k němu s pohotovým úsměvem na rtech. Jeho tvrdé bledě modré oči svítí nad pohárem vína, jež zvedá v posměšném přípitku. Opuchlý obličej žhne opileckou brunátností. „Jsi čestným hostem. Tvoje místo je zde.“ Ukáže na prázdné křeslo vedle prince Sórena.

Crescentia mi povzbudivě stiskne ruku a já odcházím k císaři.

Hluboce se mu ukloním, a když ke mně natáhne ruku, políbím prsten na jeho malíčku – prsten, který nosila moje matka a před ní její matka.

Chci se zvednout, ale jeho dlaň se otře o moji tvář a zadrží mě. Musím se ovládnout, abych neucukla. Do některých bitev nemá cenu se pouštět. Některé bitvy se dají jenom prohrát. Proto přijímám jeho dotek jako neživá věc, která mu patří, a dovolím mu, aby mě označoval otiskem své ruky.

Nechá ruku klesnout a spokojeně se culí, než mi gestem naznačí, abych si sedla. Když se napřímím, všimnu si, že se mu na krku houpe přívěsek s ohnivým drahokamem. Poznala bych ho všude. Patřil Ampeliovi. Půjčoval mi ho na hraní a matka se na něho kvůli tomu zlobila.

„*Duchovní kameny nejsou hračka*,“ mračila se. Byla to však jediná věc, v níž Ampelio svoji královnu neposlechl. Ráda jsem přívěsek svírala v drobných prstech, i když mě děsil. Teplo a síla proudily mými žilami, jako by se krev proměnila v oheň. Zdálo se mi, že patříme jeden k druhému.

Vidět ho na tlustém Corbinianově krku ve mně probouzí jiný druh ohně a mám co dělat, abych se na něho nevrhla a neuškrtila ho zlatým řetězem. Avšak vím, že Ampelio za mě nepoložil život jenom proto, abych mohla provést nějakou pošetilost.

Přinutím se odvrátit a usednu vedle prince.

Dřív na mě pohlížel jako na bahno, teď se chová, jako bych tu vůbec nebyla. Neodtrhne zrak od talíře. O odpoledním incidentu dozajista otci neřekl, protože jinak bych za něj už zaplatila. Ale proč mlčí? Císař za donášení uděluje laskavosti, a přestože je Sören jeho jediný syn a dědic, musí o přízeň škemrat víc než kdo jiný. Kalovaxiánská monarchie si zakládá více na síle než na rodové spřízněnosti, a v polovině případů starý vládce na smrtelné posteli odmítl jmenovat syna svým nástupcem, čehož využily jiné rodiny, jež zavětřily

příležitost chopit se moci. Podle kronik je přebírání moci vždy provázáno krveprolitím a táhne se několik let.

Ale princ není slabý. Ještě před návratem ke dvoru se stačil prosadit v bitvě. Poddaní opěvují jeho sílu a chrabrost a říkají, že z něho jednou bude velký císař. Corbinian řadu let nebojoval, což je u císaře neobvyklé. Jeho předchůdci vedli války do posledního dechu. Síla prince Sórena jen umocňuje slabost jeho otce a já se domnívám, že se císař postará, aby za to teď zaplatil.

Nechápu, proč se princ nechopil příležitosti si u otce šplhnout, když mohl.

Objeví se vedle mě zotročený chlapec a naloží mi na talíř rybu upečenou v koření podle astreanského zvyku. Většině Kalovaxianů způsobuje naše tradiční kuchyně zažívací potíže, ale za noci, jako je tahle, trvají na tom, že ji zkusí. Víceméně je to symbol. Jídlo, hudba, oblečení – to vše je astreanské, avšak samotní Astreané nesmějí existovat.

Známa melodie mi opět připomene matku. Kdysi na ni tančila a sukně vířily kolem jejích nohou, když jsme se točily v kole tak dlouho, dokud se nám nezamotala hlava. Na pomalejší píseň tančila s Ampeliem a pevně se vzájemně svírali v náruči. Tihle lidé si nezaslouží naši hudbu slyšet. Nezaslouží si nic z našeho odkazu. Schovávám ruce v klíně, aby nebylo vidět, že zatínám pěsti.

Chlapec mi servíruje na talíř další fileť a mimoděk mě udeří podnosem do ramene. Nic si z toho nedělám. Ani se na něho nepodívám, abych k němu zbytečně nepřitahovala císařovu pozornost. Už se stalo, že stačil jediný nevinný pohled, a Corbinian nechal Astreany přede mnou zkrátit o hlavu. A já už mám dnes na rukou dost nevinné krve.

Zírám do talíře a počítám vločky popela, které se na něj snášejí. Je to jediný způsob, jak tuhle večeri přestát, aniž bych začala křičet zoufalstvím.

Otrok do mě vrazí znovu, tentokrát bezdůvodně. Císař je našťěs-tí ponořen do rozhovoru s velmožem, který ho přijel navštívit, avšak mléčné oči jeho choti ke mně na okamžik zabloudí. Krátce je přimhouří, než se odvrátí.

Povídá se, že se pomátla na rozumu, avšak její oči někdy bývají tak přičetné, až mě z toho mrazí. Jako bych se najednou probudila ve světě, jemuž nerozumím. Dnes večer tahle průzračnost chybí. Ještě se nezačal podávat hlavní chod a císařovna se už stačila podívat na dno mnoha pohárů vína.

Nikdo jiný si jí nevšímá. Dvořané po ní letmo přelétnou pohledem, jako by byla duch, bledý, tichý a přízračný.

Na talíři už mám víc ryb, než dokážu sníst, ale kluk u mě pořád setrvává. Nejspíš si přeje zemřít.

„Přejete si ještě něco, má paní?“ šeptá mi do ucha. „Třeba víno?“

Něco v jeho hlase ve mně probudí vzpomínku, avšak uniká mi. Risknu kradmý pohled na hocha a doufám, že si toho nikdo nevšimne. Když se mi podívá do očí, ztuhnu.

Obličej má vyzáblý a černé vlasy ostráhané hodně nakrátko. Sverpě zatíná zuby – možná hladý, možná hněvem – a na bradě mu raší černé strniště. Olivovou pleť hyzdí hrbolatá bílá jizva. Avšak vidím v něm stín chlapce s tvářemi jako jablíčka, jenž před obléháním se mnou sedával v herně našeho paláce. Neustále se mnou soupeřil o pozornost vychovatelky, která nás učila psát. Vzpomínám si, že astreanská slova plynula z našich per jako voda – jeho jméno vedle mého. Závodili jsme spolu v běhu a já vždycky prohrála, protože jsem měla kratší nohy než on. Zase před sebou vidím vážné zelené oči, které si prohlížejí moje poškrábané koleno, a slyším jeho něžný hlas, jak mě nabádá, abych přestala plakat, že se to zahojí.

„Blaise.“

Ani jsem si neuvědomila, že jsem otrokovo jméno vyslovila nahlas, dokud se ke mně neobrátí princ Sóren.

„Prosím?“ otázal se.

„Řekla jsem *blaho*. Ta ryba chutná božsky. A víno si dám.“

Princ Sóren se sklonil nad talířem, ale já jsem ořesená do morku kostí. Mrknu na Blaise přes rameno, ale nemůžu se na něho dívat dlouho, abych nevzbudila podezření. Vím to, avšak neumím si poručit. Těší mě, že je *tady*. Jako bych vyvolala ducha. Jak je možné, že přežil?

Blaise se na mě na okamžik zahledí pohledem překypujícím palčivými otázkami a slovy, která nemůžeme vypustit z úst. Krátce přikývne, než se odvrátí, a jeho oči jsou plné příslibů. Zabývám se rybou, ale hlavu mám plnou naléhavých úvah. Co tady dělá? Kdyby v paláci pracoval, tak bych si ho přece dávno všimla. To, že se tu objevil zrovna dnes, nemůže být náhoda.

„Lady Thoro.“ Ze zamyšlení mě vytrhne princův hlas. Nakloním se k němu a předstírám, že je všechno v nejlepším pořádku. Spočine na mně zářivýma očima, zaostří na otisk otcovy dlaně na mé umolousané tváři a střeří pohledem po císaři, který věnuje až moc pozornosti otrokyni dolévající mu víno. Dívka je mladší než já – snad pouhých čtrnáct. Ježí se mi z toho chlupy po těle, ale není to nic, co už bych předtím neviděla.

Princ Sóren na mě promluví hlasem tak tichým, že ho přes hudbu a šum hlasů sotva slyším. „K tomu, co se stalo...“

„Velice se vám omlouvám, Vaše Výsosti,“ skočím mu do řeči a věnuji mu veškerou svou pozornost. Najednou se strašně stydím. „Můžete pochopit, že jsem byla v šoku. Jak jste si jistě vědom, bylo to poprvé, co jsem...“ Odmlčím se, protože to nedokážu vyslovit nahlas. Kdybych to udělala, byla by to neodčinitelná pravda. „Děkuji vám, že jste si to nechal pro sebe.“

„Jak jinak?“ Tváří se udiveně. Odkášlal si. „Asi jsem to zpackal, ale chtěl jsem jen...“ Teď je na něm, aby upadl do rozpaků. „Ulevit tvému svědomí.“

Laskavost skrytá v jeho slovech mě zaskočí zejména proto, že na mě zírá císařovými ledovými očima. Je obtížné do nich pohlédnout, ale zkusím to. „Moji mysl nic netiží, Vaše Výsosti,“ ujistím ho a přinutím se usmát.

„Sórene,“ opraví mě. „Oslovuj mě Sórene.“

„Sórene,“ opakuji. Jménem mu neříkáme, ani když se o něm bavíme s Crescentii. Ani nevím, jestli jsem ho někdy vyslovila nahlas. Vždycky to byl „princ“. Udivuje mě, jak kalovaxiánské jméno zní. Je tak tvrdé a okoreněné dlouhým o. Zní, jako když meč prolétne vzduchem a najde svůj cíl. Připadá mi zvláštní, jakou moc nad námi jména mají. Jak může být tak velký rozdíl mezi Thorou a Theodosií, když obojí jsem já? Jak je možné, že stačí vyslovit Sórenovo jméno a je pro mě těžší hodit ho do jednoho pytle s císařem, Theynem a ostatními válečníky?

„Potom mi musíte říkat Thoro,“ nechám se slyšet, protože je to jediná přijatelná odpověď, kterou mu můžu dát, byť mi tohle jméno hořkne na jazyku.

„Thoro,“ opakuje a ztiší hlas. „Chtěl jsem ti povědět, že si svoje první zabíjení dodnes pamatuji, a obávám se, že mě bude do smrti pronásledovat.“

„I když ti zabití byli jen astreánská lůza?“ vyzvídám a mám co dělat, abych potlačila jízlivost ve svém hlase.

Asi jsem neuspěla, protože se na chvíli odmlčí. „Uri, Gavriel, Kyri, Nik, Marios, Dominic, Hathos, Silas a Vaso,“ vypočítává na prstech. Chvíli trvá, než si uvědomím, že jsou to jména mužů zavražděných před sedmi lety. „Ten, kterého zabil můj otec, byl Ilias. Nejsem na to pyšný a mrzí mě, jestli si myslíš opak.“

Slova jsou úsečná a vyznívají tvrdě, avšak není pochyb o tom, jaký pocit se za nimi skrývá a pokouší se osvobodit. V princových očích se zračí něco, co jsem dřív nespatriila u žádného z Kalovaxiánů, dokonce ani u Cress.

Než si stačím rozmyslet, jak mu odpovědět, zase se u mého ramene zjeví Blaise a nalije mi do číše víno barvy krve. Musím se ze všech sil ovládnout, abych se na něho nepodívala.

Na druhé straně stolu otrokyně upustí podnos a pečená ryba se rozlétne po kamenné podlaze. Všichni se otočí a zírají na ni, když po sobě spěšně uklízí, dokonce i princ. Søren.

„Dnes o půlnoci,“ špitne mi Blaise do ucha. „Kuchyňský sklep.“ Otočím se, ale on už mizí v davu.

Otrokyni, která upustila podnos, popadnou dva strážci a vlečou ji z místnosti. Za svou nešikovnost bude v nejlepším případě zbičována, v nejhorším popravena.

Než odejde, pohlédne mi do očí a přes rty jí přelétne prchavý napjatý úsměv. Vůbec není nešikovná. Udělala to schválně, aby odvrátila pozornost. Možná za to zaplatí životem. Neumím si představit, jak se mi podaří se s Blaisem setkat, ale musím se o to pokusit.

SPOJENEC

Matka mi vždycky říkala, že když se budu modlit k bohům, ochrání mě před vším zlým. Houzzah, bůh ohně, nás udrží v teple. Suta, bohyně vody, obklopí náš ostrov a bude nás střežit. Ozam, bůh vzduchu, nám zaručí zdraví. Glaidi, bohyně země, nás nakrmí. Dále nás strážil tucet méně významných bohů a bohyní, kteří zaručovali vše od krásy po užitkovost zvířat, ačkoliv většinu jejich jmen jsem dávno zapomněla.

Ale také si pamatuji, jak jsme se po příchodu Kalovaxianů k našim bohům modlili, ale marně. Nevěřila jsem, že je moje matka mrtvá, protože bohové by to nikdy nepřipustili. Zůstane královnou, dokud ji neskolí vysoký věk. Takový je její osud. Nevěřila jsem tomu, ani když jí z hrdla vytryskla krev a její ruce ochably. Považovala jsem svoji matku za nesmrtelnou, přestože se vytratilo světlo z jejích očí.

Plakala jsem. Potom jsem řádila. Zlobila jsem se nejenom na Kalovaxiany, ale i na svoje bohy, protože nechali matku zemřít, přestože ji měli chránit. Nepřátelé mě donutili nahradit je svými bohy. Podobali se těm našim, ale byli mnohem pomstychtivější a neradi odpouštěli. Stejně na tom nezáleželo. Moje víra byla podlomená.

Ležím na posteli, čekám na půlnoc a snažím se modlit. Zoufale vzývám všechny bohy, na které si vzpomenu, bez ohledu na jejich původ. Ti moji mi připadají jako duchové, ozvěny mých předků,

s nimiž jsem se kdysi setkala, ale znám je spíše z vyprávění, než abych si na ně pamatovala.

Jediné slovo nesplyne z mých rtů. V hrobovém tichu na mě přítomnost Stínů doléhá ještě víc. Kacířství se trestá smrtí a já jsem si jistá, že by se porvali o příležitost povědět císaři, že má konečně šanci definitivně se mě zbavit – a oni by se zbavili příšerné povinnosti. Dokonce mají zakázáno mezi sebou mluvit, i když toto pravidlo často porušují. Obvykle usínám za jejich šepotu.

Teď poprvé, co si pamatuji, vládne v mé komnatě ticho. Víím, že se střídají, kdo půjde spát, a že tohle pravidlo dodržují. Všichni tři totiž hlasitě chrápu a já vždycky slyším jenom jedno chrápání.

Teď se ozývá od severní stěny a duní tak, až se podlaha málem třese.

Kdykoliv Seveřan usne, Východňár a Jižan se mu pošklebují, ale tentokrát slyším jen ticho. Zavřu oči a natahuji uši. Snažím se nevnímat Seveřanovo chrápání a pátrám po ostatních zvucích.

A naleznu je. Východňár ze spaní kňourá jako slepé štěně.

Císař by zuřil, kdyby zjistil, že oba usnuli. Neraď riskuje a moje Stíny se jako většina Kalovaxianů třesou před jeho hněvem.

Jestli mě dnes v noci hlídá jenom Jižan, musím toho využít. Ošálit jeden Stín je lehčí než se vypořádat se dvěma, i když ne o moc. Jižan je nebezpečný muž oddaný svému poslání, a jeho úkolem je hlídat každý můj pohyb.

Ale pak to zaslechnu – třetí chrápání. Tentokrát tak nehlasné, že bych si je hravě spletla s divokým větrem, který se mi dere do komnaty pootevřeným oknem.

Nenadále zjištění mě zaplaví radostí, kterou velmi rychle vystřídá děs. Jak je možné, že tu samou noc, kdy se objeví Blaise a pozve mě na schůzku, moje Stíny poprvé za deset let všichni usnou? Není to past? Vzpomenu si na Felicii a před očima mi vyvstane císařův obličej brunátný vztekem a bič v jeho ruce.

Tentokrát bude trest horší.

Ale pokud to není léčka a Blaise na mě doopravdy čeká v kuchyňském sklepe, protože byl Ampeliovy spojencem, nemohu *nepřijít*.

Když měsíc stojí vysoko na obloze a já jsem si jistá, že všichni spí, odhodím přikrývku a opustím bezpečí lůžka. Za stěnami dál vládne ticho, proto se s bušícím srdcem odvážím přiblížit k jedné ze špehyrek.

Přesvědčím se, že moji strážci skutečně spí jako dudci. Z každého otvoru se line charakteristické chrápání. Ti tři spí, jako když je do vody hodí. Je samozřejmě možné, že se na hostině hodně najedli a napili, a pak je přemohlo vyčerpání. Ale já na náhody nevěřím. Představa, že se chytím do další z císařových pastí mě na okamžik ochromí, ale nenechám se zvíkat. Zbabělosti už bylo dost.

Po špičkách se bosá kradu ke dveřím. Kvůli ledové kamenné podlaze mám pocit, jako bych kráčela po jehlách, ale bez bot jsou moje kroky tišší. U dveří se zastavím s rukou na klice. Snadno bych se dokázala vplížit do bezpečí své postele, zaplašit myšlenky na Blaise a Ampelia a nadobro zapomenout na svou matku. Mohla bych to pohrbit hluboko v sobě. Vyhnula bych se tím císařovu hněvu a nic by mě neohrožovalo na životě.

Ale vzpomenu si na Ampeliovu krev na svých šatech a rukách.

Zhluboka se nadechnu a přinutím se stisknout kliku. Pootevřu dveře jenom natolik, abych jimi dokázala vyklouznout na chodbu. Všechny dveře vedoucí ke Stínům jsou zavřené, ale před nimi zůstaly číše od vína. Nějaká laskavá duše jim přinesla něco k pití. Možná zase tak laskavá nebyla – záleží na tom, co jim do vína přimíchala.

Chytré, Blaisi. Nesměle se usměju, než si uvědomím, že mě poprvé po letech nikdo nesleduje. Hned se culím na celé kolo. Představím si strážce, jak chrápou ve svých komůrkách, a málem propadnu pokušení pro změnu špehovat je. Ale brzy se vzpamatuji. Nemůžu riskovat, že je probudím.

S úsměvem na rtech kráčím chodbou. Sklep je v západním křídle paláce pod hlavními kuchyněmi, takže musím odbočit doleva. Anebo doprava? V mdlém světle pochodní lemujících stěny si nejsem jistá ničím. Stačí jediná chybná odbočka, nesprávná chodba nebo člověk na nesprávném místě a jsem naprosto ztracená. Mám se rozběhnout zpátky do postele, ale vím, že tam mě čeká pouze pomalejší smrt.

Musím se rozhodnout. Musím si věřit. Odbočím doleva.

Z hlavního schodiště ke mně stoupají zvuky nočních radovánek – hudba, opilecký smích, posměšné výkřiky na adresu Astreanů. Připíjejí princezně popela a zaslechnu několik košilatých vtípů, které se opakují tak často, že je dávno nevnímám. Nejsnazší cesta ke kuchyni vede po schodech, což je děsivá vyhlídka vzhledem ke stavu dvořanů, kteří u nich povykují. Ale Blaise musí mít důvod, že mě zve právě do sklepa, a není to jenom proto, že je v tuto dobu opuštěný. Je to kvůli tunelům.

Už jako malý, ještě před obléháním, si Blaise vzal do hlavy, že prozkoumá všechny tajné chodby pod palácem. Načmáral spoustu map, v nichž se vyznal jenom on. A protože naše matky byly nerozlučné přítelkyně, často mu nezbývalo než mě brát s sebou na průzkum. Neobjevili jsme zdaleka všechny, ale věnovali jsme tomu víc než rok a našli jsme jich spoustu. Včetně té, která vede z východního křídla paláce do kuchyňského sklepa.

Na většinu věcí z doby před obléháním jsem málem zapomněla, avšak po spatření Ampelia se ke mně vrátily.

Přesto by bylo po tolika letech snadné utajený vchod minout. Tma mi nepomáhá a neodvážím se vzít si svíčku. Hlasy opilců se přibližují. Naštěstí zamíří do jiné chodby, která je odvede pryč ode mě. Vydechnu úlevou.

Určitě jsem ve správné chodbě. Natáhnu ruku a prsty se dotýkám stěny. Před deseti lety jsem měla kámen ve výši očí, teď bych ho měla

mít ve výši pasu. Jak je možné, že jsem tolik vyrostla, když mi připadá, že jsem svou matku viděla umírat teprve včera?

Bylo to v jiném životě.

Málem jsem hledání vzdala, když vtom jsem narazila na kámen nepatrně čnicí nad ostatními.

Jako nos Strážce Alexise, ušklíbal se Blaise, když jsme ho poprvé našli. Alexis patřil ke Vzdušným strážcům a měl nos jako luk připravený k výstřelu. Rád vykládal vtipy, kterým jsem nerozuměla. Musí být dávno mrtvý.

Otočím kamenem jednou po směru hodinových ručiček a dvakrát proti. Potom se do stěny opřu ramenem. Musím pořádně zabrat, než se tajný vchod otevře, ale to je dobře. Znamená to, že tudy nikdo nějakou dobu neprošel. Naposledy se ohlédnu, abych se ujistila, že mě nikdo nesleduje, vejdu dovnitř a zaklapnu za sebou dveře.

Tunel je úzký a temný, ale já neohroženě kráčím vpřed. Dotýkám se zaprášených zdí a hledám cestu. Měla jsem si vzít svíčku. A boty. Deset let tudy nikdo neputoval a kameny vyčuhující ze stěn i podlahy jsou pokryté špinou, která se mi lepí na ruce a chodidla.

Chodba se kroutí a je delší, než si pamatuji. Vine se tolik, až se bojím, jestli se nemotám v kruzích. Často ke mně dolehnou hlasy. Přestože vím, že o mně nemůže nikdo vědět, mimoděk zadržím dech. Tak či tak tenhle výlet nepochybně skončí mou smrtí, takže se vlastně nemám čeho bát. I kdyby můj odvážný počín nepřinesl žádný výsledek, i kdyby to byla past, dělám to jedině, co můžu.

Ve chvíli, kdy pod nohama ucítím dřevo, zůstanu stát. Dřepnu si a smetu prach a špinu ze dveří pod sebou. Nahmátnu chladné kovové madlo. Otočím jím a zjistím, že zarezlo. Musím vynaložit veškerou sílu, abych jím pohnula o čtvrtinu. Napnu svaly, až mě pálí paže, a poklop se nadzvedne natolik, abych jím mohla proklouznout.

„Haló?“ zašeptám do tmy.